

[Rigmor Christensen.]

lov i sig selv kunne trænge til ændringer. Lovens ord appellerer jo på en vis måde til det private initiativ, og med det sigte, loven indeholder nu: „velgørende formål eller formål, der har almen interesse“, kan vi da kun være interesserede i, at dette fremmes mest muligt, især når man tænker på, hvor selvoptagne vi mennesker i dag er og hvor interesserede i at gavne vores egen lille verden.

Spørgsmålet er imidlertid, om de foreslåede lempelser vil gavne og øge interessen for indsamlinger. Jeg må tilstå, at jeg er bange for, at de let kan føre til det modsatte resultat. Allerede nu har vi jo mange indsamlinger, som kommer igen år efter år, indsamlinger til forskningsarbejde vedrørende alvorlige sygdomme, til nødstedte mennesker, til ældre, til småbørn og meget, meget andet. Blev der nu lempet i reglerne for tilladelse til indsamlinger, ville det formentlig medføre en væsentlig stigning i antallet deraf, og hvor ædle motiver der end kan ligge bag, og hvor smukke tanker de end kan indebære, er der jo desværre en grænse for folks gavmildhed — dette at forstå derhen, at interessen for private indsamlinger meget let kunne kølnes for ikke at sige helt forsvinde. Man kunne så altid dulme sin samvittighed med det evigt tilbagevendende, at det jo i grunden også er noget, staten burde tage sig af.

Ud fra disse synspunkter mener det radikale venstre ikke at kunne anbefale det foreliggende lovforslag.

Diderichsen: En gennemførelse af de foreslåede ændringer i loven om offentlige indsamlinger ville medføre en liberalisering af gældende regler, idet justitsministerens ret til diskretionært at afgøre, om der kan gives tilladelse til afholdelse af en ansøgt indsamling, foreslås ophævet. Herefter kan der ikke nægtes tilladelse til en indsamling blot på grund af dens formål.

Det er i og for sig interessant og glædeligt at konstatere, at folketinget på to på hinanden følgende mødedage får forelagt to liberaliseringsforslag fra to så vidt forskellige sider som partiet venstre og socialistisk folkeparti — i går et forslag fra venstre til beskyttelse af den enkeltes politiske frihedsret over for en interesse-

organisation, som han af hensyn til sit erhverv er nødt til at være medlem af, i dag et forslag angående retten til at foretage offentlig indsamling uden indblanding fra myndighedernes side, bortset fra enkelte mere formelle indskrænkninger.

Det er jo et tydeligt bevis på de liberale retstankers stadig stærkere magt i vort samfund, og det må noteres med særlig interesse, at SF'erne, som jo anser sig for at være mere rettroende socialister end socialdemokraterne, åbenbarer et så udpræget liberalt sindelag. Måske nærmer vi os den dag, hvor vi med en anvendelse af Christmas Møllers ord kan sige: i dag er vi alle liberalister.

Nu ved jeg nok, at der er en særlig anledning til, at SF netop i denne tid lægger en sådan liberal iver for dagen, og der er jo heller ingen tvivl om, hvilket indsamlingsformål socialistisk folkeparti først og fremmest har i tankerne. Men denne specielle anledning er for liberalt centrum ikke hovedsagen. Det drejer sig om det principielle. Den nugældende ordning trænger til at liberaliseres, og på dette punkt mener vi ganske givet at socialistisk folkeparti har ret. Vi kan ikke se, at der er så store ulemper ved at afskaffe justitsministerens myndighed til at sige ja eller nej til indsamlingsformål, at der skulle være grund til at opretholde den nuværende ordning. Vi synes tværtimod, at det må være ganske tiltalende for justitsministeren ikke at skulle træffe sådanne afgørelser, og at det er rimeligt og naturligt, at borgerne i et moderne samfund har fri indsamlingsret.

Det kan dog ikke nægtes, at lovforslaget ikke er særlig godt gennemtænkt, og jeg må sige, at justitsministerens saglige indvendinger har gjort et betydeligt indtryk på mig. Selv om vi principielt går ind for lovforslaget, trænger det altså efter vor opfattelse til en meget kraftig bearbejdelse, og der må sikres betydelig mere, i hvert fald formel kontrol med indsamlingerne, end det umiddelbart fremgår af det foreliggende lovforslag. Men selve indsamlingsretten som sådan til et bestemt formål mener jeg dog man skal lade stå.

Prøver man at tænke på de ulemper, som justitsministeren så malende og sagligt har fremført her, melder de sig jo navnlig på to områder: for det første indadtil: